

Publicerad 2015-10-24 01:10 av Magica

Man vänjer sig i någon mån

Simmar genom gräsklädda ängar
i fasor och skräck
stenar som river mina ben
något stickande vasst mot mina armar
Famlar tills jag når en pöl av gyttja
det lenar min blödande kropp
Framför anar jag en tunnel
Det är mörkt och svårt att avgöra
var jag befinner mig

Jag har svårt att känna något syre
Vet jag ens snart vem jag är?
Som att jag befinner mig på ett tåg
betraktandes mig själv utifrån
När stannade tåget,
var befann jag mig då och
vilken station bör jag gå av på?

Det är som den där låten
orden ekande igenom skallbenet
”…men man vänjer sig i någon mån,
genom att inte resa till nånting,
genom att resa ifrån”.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Magica med Poeter.se id #12431 innehar upphovsrätten